

5. sunnuntai pääsiäisestä (Rukoussunnuntai)

Evankeliumista Johanneksen mukaan, luvusta 16

Jeesus sanoi opetuslapsilleen:

”Totisesti, totisesti: mitä ikinä te pyydätte Isältä minun nimessäni, sen hän antaa teille. Tähän asti te ette ole pyytäneet mitään minun nimessäni. Pyytäkää, niin te saatte, ja teidän ilonne on täydellinen.

Olen puhunut tästä teille vertauksin. Tulee aika, jolloin en enää käytä vertauksia vaan kerron teille avoimesti kaiken Isästä. Sinä päivänä te esitätte pyyntönne minun nimessäni, enkä minä enää sano, että käänny Isän puoleen teitä auttaakseni. Rakastaahan Isä itse teitä, koska te olette rakastaneet minua ja uskoneet, että olen tullut Jumalan luota. Isän luota minä olen lähtenyt ja tullut tähän maailmaan, ja nyt minä jätän maailman ja menen takaisin Isän luo.”

Opetuslapset sanoivat: ”Nyt sinä puhut selvin sanoin, et enää vertauksin. Me ymmärrämme nyt, että sinä tiedät kaiken eikä sinun tarvitse odottaa, että joku kysyy. Siksi me uskomme, että olet tullut Jumalan luota.”

”Nyt te kyllä uskotte”, sanoi Jeesus. ”Tulee aika - ja se on jo nyt - jolloin te joudutte hajalle, kuka minnekin, ja jätätte minut yksin. Yksin en silti jää, sillä Isä on minun kanssani. Olen puhunut teille tämän, jotta teillä olisi minussa rauha. Maailmassa te olette ahtaalla, mutta pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman.”

Edellä kuullusta päivän evankeliumista sekä Vanhan testamentin ja Uuden testamentin lukukappaleista pitäisi meille jokaiselle valjeta, kuinka suuri merkitys, on nimenomaan rukouksella. Sekä Jeremia, Paavali, että apostoli Johannes toteavat saman asian: rukouksessa on valtava voima!

Opetuslapset pyysivät aikoinaan Jeesukselta yhdestä asiasta erityistä opetusta. He eivät pyytäneet, että opeta meitä saarnaamaan tai näytä kuinka tehdään ihmeitä. Opetuslapset olivat erityisen kiinnostuneita rukouksesta. Vaikka rukous olikin heille tietyllä tavalla tuttua, he näkivät Jeesuksen rukoilevan eri tavoin kuin kenenkään

muun. Muiden rukoillessa Jumala vaikutti kaukaiselta ja etäiseltä, mutta kun Jeesus rukoili Jumalaa, hän puhui niin kuin lapsi isälleen.

Kun Jeesus sitten alkoi opettaa opetuslapsilleen rukouksesta, muistatte, kuinka hän aloitti: "Kun rukoilette, sanokaa näin, Isä meidän, joka olet taivaissa." Heti alkuun Jeesus aloittaa mullistavalla sanomalla. Kuten Jeesus itse rukoili, myös me saamme kutsua Jumalaa isäksemme! Jeesus on avannut meille tien Jumalan lapsiksi.

Läheinen suhde Jumalaan on siis tarkoitettu jokaiselle kristitylle.

Kun meille nyt on annettu näin ihana lahja kuin mitä rukous on, niin surullista toisaalta on, että me käytämme sitä niin vähän. Tänä viikonloppuna on Oulussa pidetty jokavuotiset kirkkopäivät. Perjantaina kirkon tutkimus- ja koulutuskeskuksen johtaja, Hanna Salomäki, nosti esille kirkkoa koskevia laskevia lukuja. Käyrät ovat olleet pitkään alaspäin muun muassa Raamatun sanan lukemisessa, mutta myös rukousaktiivisuus on vähentynyt. Salomäki totesi, että esimerkiksi yli 70-vuotiaiden rukousaktiivisuus on vähentynyt huomattavasti viimeisen kymmenen vuoden aikana.

Hyvät ystävät! Rukouksen hiipuminen ja Jumalan sanan vähenevä käyttö ovat huolestuttavia merkkejä maassamme. Sillä mitä heikommaksi ne tulevat, sitä kuivemmaksi käyvät myös seurakunnat. Me voimme tarjota mielin määrin erilaista ohjelmaa, osallistua erilaisiin tempauksiin ja olla mukana maailman touhuissa, mutta mitään todellista hengellistä hedelmää emme saa aikaan, jos rukous puuttuu.

Kaikki lähtee liikkeelle rukouksesta. Se ei ole mielipide, vaan Raamatun totuus. Kun Jeesus sanoi, että "ilman minua te ette saa aikaan mitään", hän tarkoitti, että meillä tulee olla yhteys häneen. Ja kuinka muuten hoidamme tuota yhteyttä, kuin rukouksella ja Jumalan sanan kuulemisella?

Maailman kuuluisimmalta evankelistalta, Billy Grahamilta kysyttiin aikoinaan, että mikä oli hänen lukuisien evankelioimiskampanjoiden salaisuus. Billy sanoi: Tämä on

helppo, siihen on kolme syytä. Ensimmäinen on **rukous**, toinen **rukous** ja kolmas, **rukous**. Kaikki lähtee liikkeelle rukouksesta.

Meillä tämä valitettavan usein tuppaa kuitenkin menemään toisin päin. Ensin suunnittelemme hienon ohjelman, ja sitten, jos muistamme, pyydämme Jumalaa siunaamaan sen. Mutta mitä voisikaan tapahtua silloin, jos ensin syventyisimme etsimään Herran tahtoa? Etsisimme, anoisimme ja kolkuttaisimme. Kysyisimme, mitä Sinä tahdot meidän tekevän?

Tukholman suuressa kirkossa, Sankta Klaran seurakunnassa alettiin 30 vuotta sitten etsiä ennen kaikkea Jumalan tahtoa. Tuossa kirkossa kävi sunnuntaisin enää muutama ihminen, ja koko seurakunta oli kuihtumassa. Pappi Sahlberg alkoi yksinkertaisesti yhdessä rukoilemaan näiden muutamien kirkossakävijöiden kanssa ja kysellä, mitä Jumala haluaisi heidän tekevän. Hiljalleen alkoi asioita tapahtua. He alkoivat kohdata ihmisiä Tukholman kaduilla, erityisesti niitä, jotka olivat syrjäytyneet ja joiden elämässä oli monia ongelmia. Monet narkomaanit ja prostituoidut liikuttuivat, kun he kohtasivat Jumalan rakkauden näiden seurakuntalaisten kautta. Pyhä Henki toimi voimallisesti ja nämä syrjäytyneet löysivät ajan myötä myös sunnuntaisin kirkon jumalanpalveluksiin. Aika kului ja myöhemmin kirkko oli täynnä ihmisiä. Seurakunta teki paljon muutakin kuin rukoili, mutta siitä lähti kaikki liikkeelle.

Näillä tänä viikonloppuna käydyillä kirkkopäivillä oli ulkomaisena vieraana myös Tansanian ev. lut. kirkon piispa. Häneltä kysyttiin, mitä eroja hän on havainnut suomalaisen ja tansanialaisen kirkon piirissä. Piispan vastaus kuului: ”Suomeen verrattuna yksi oleellinen asia ehkä on, että kirkossamme painotamme rukouksen merkitystä. Rukoilemme toisiamme kohdatessamme sekä tilaisuuksissa.”

En tiedä, mitä ajattelet tästä Tansanian piispan näkemyksestä, mutta mielestäni hän on oikeassa. Ainakin itse koen, että meillä todella vähän kristityt toisiaan

kohdatessaan rukoilevat keskenään. Voin tunnustaa, ettei se ainakaan itselleni ole ollut yleistä ja harvoin olen myöskään muiden huomannut sitä ehdottavan.

Tämän päivän Raamatun kohdissa meillä on talletettuna Jumalan sanan lupaus: RUKOUKSESSA ON VALTAVA VOIMA. Vaikka tutkimukset näyttävät, että kirkoista väki katoaa, ihmisiä tulee yhä harvemmin uskoon, kirkko mukautuu maailman menon mukaan, jumalattomuus lisääntyy, sotia käydään, pandemiat tappaa ihmisiä, pahoinvointi lisääntyy, yksinäisyys lisääntyy ja kaikki tuntuu menevän vain hullumpaan suuntaan – niin Jumalan sanan lupaukset eivät muutu!

Jeesus sanoi päivän evankeliumissa: ”Maailmassa teillä on ahdistus, mutta olkaa rohkealla mielellä, minä olen voittanut maailman!” Jos saarnasta jotain jää mieleen, niin muistakaa erityisesti tämä: RUKOUKSESSA ON VALTAVA VOIMA!

Siitä lähtien kun olen saanut kulkea uskossa Jeesukseen, on sydämelläni ollut yksi unelma. Ja se unelma on herätys. Nähdä se päivä, kun ihmiset sydämestään etsivät Jeesusta ja heillä on Jumalan sanan nälkä. Nähdä kuinka Jumalan rakkaus saa koskettaa ihmisiä. Tätä rukoilen myös usein omalle kohdalleni. Etten olisi välinpitämätön, vaan eläisin läheisessä yhteydessä Jeesuksen kanssa.

On myös hyvä muistaa, että rukoukseen ei voima tule meistä. Me emme rukoile omassa voimassamme, vaan kuten Paavali kehottaa efesolaiskirjeessä: ”Rukoilkaa joka hetki Hengen antamin voimin.” Saamme rukoilla sillä voimalla, jonka Pyhä Henki vaikuttaa meissä.

Ja mikä vielä ihmeellisempää, Paavali kirjoittaa roomalaiskirjeen luvussa 8: ”Myös Henki auttaa meitä, jotka olemme heikkoja. Emmehän tiedä, miten meidän tulisi rukoilla, että rukoilisimme oikein. Henki itse kuitenkin puhuu meidän puolestamme sanattomin huokauksin.”

Voi olla, että sinulla tai lähimmäiselläsi on tällä hetkellä sellainen elämäntilanne, että rukoileminen ei luonnistu. Ahdistukset ovat niin suuret, että et kykene sanomaan Jumalalle mitään. Ehkä olet rukoillut paranemista jostakin vaivasta, mutta enää et yksinkertaisesti jaksa.

Kun tällaiset tunteet valtaavat mielesi, ota vastaan Raamatun ihana sanoma: ”Henki itse kuitenkin puhuu meidän puolestamme sanattomin huokauksin.” On joku, joka rukoilee aina meidän puolestamme. On joku, joka näkee sinun elämäntilanteesi. Joku, joka todella ymmärtää.

Kun Jumala pääsee kirkastamaan meille sitä, että rukoustaistelussa on kyse Pyhän Hengen voimasta eikä omasta voimastamme olla sitkeitä rukoilijoita, niin uskon rukouksen muodostuvan meille myös rakkaammaksi ja helpommaksi. Saamme Jumalan lapsina rientää Vapahtajamme luo, ja pyytää luottavaisina hänen hyvyiteensä, hänen tahtonsa tapahtumista.

Pyhän Hengen voimassa voimme oppia rukoilemaan lakkaamatta, kuten Paavali kolossalaiskirjeessään kehotti seurakuntaa: ”Rukoilkaa hellittämättä, valvokaa rukoillen ja kiittäen.”